

gaaet med til at stemme for Lovforslaget, som det foreligger, og jeg tror heller ikke, at det paa det nuværende Tidspunkt og efter den Behandling, Lovforslaget hidtil har faaet, vil være muligt at gennemføre Ændringer, som jeg i hvert Fald vilde kalde for Forbedringer. Forholdet er jo det, at hvad den ene kalder Forbedringer, kalder den anden Tilbageskridt, saa af den Grund tror jeg ikke, der vil opnaas noget ved en saadan Udvalgsbehandling. Jeg skal imidlertid tillade mig at anbefale Lovforslaget til hurtig Vedtagelse i dette høje Ting.

H. Trier: Jeg anser mange Ord for overflødige ved denne Lejlighed, af to Grunde. Den ene Grund er den, at Sagen maa siges at være afgjort saaledes, som den er kommet fra Folketinget, og at vi jo ikke sidder i en Diskussionsklub, men i en lovgivende Forsamling, hvor Afgørelsen er det afgørende. Den anden Grund er den, at hvad der kan siges for og imod ud fra de forskellige Opfattelser, sikkert er sagt i den vidtgaende og omfattende Forhandling, som har fundet Sted i Folketinget; der kommer neppe noget væsentligt nyt Moment frem ved at fortsætte Forhandlingerne her i Tinget. Lovforslaget er ikke gaaet ud fra Folketinget, som det er gaaet ind deri, og idet jeg erkender Rigtigheden af, hvad den ærede foregaaende Taler sagde, at det, som den ene betragter som Fremskridt, betragter den anden som Tilbageskridt, vil jeg ikke fortænke ham i, at han betragter det som et Tilbageskridt, hvad der er sket i Folketinget, men han vil heller ikke kunne fortænke mig i, at jeg paa mit Partis Vegne mener, at det er Fremskridt, der er gjort. Hvor store disse Fremskridt er, er det selvfølgelig vanskeligt at afgøre. Jeg er ikke sikker paa, at de er saa store, som man maaske i Øjeblikket tror. Jeg ved ikke, om Henvisningen til Domstolene betyder saa meget, som det paa Papiret kan se ud til; det vil have sine store Vanskeligheder med en Rettergang af den Art. Fremtiden maa vise, om det kommer til at frugte noget, men i hvert Fald er det godt, at Sværdet saaledes hænger over Hovedet paa dem, der ellers vilde tænke paa at misbruge Forholdene.

Forskellige Talere har fremhævet, at det, der for dem var det afgørende, var, at nu fik man endelig en Afslutning paa hele denne Lovgivning; nu havde man fastsat det Øjeblik, da Afviklingen skulde være ført til Ende. Dette er for mig en Grund til ikke at synes om Lovforslaget — og andre har jo for Resten udtalt sig paa samme Maade derom. Jeg mener, det er at foregribe Udviklingen,

som man i dette Øjeblik ikke kender. Det naturlige vilde have været at afvente denne Udvikling, inden man satte et Punktum. Ingen ved, hvorledes Forholdene stiller sig om et Aar eller to; ikke blot paa Boligomraadet, men heller ikke paa andre Omraader kender vi Tilstanden, som den maaske er om to Aar. Idet jeg betragter det som en Foregriben af Sagen, kan jeg ikke billige, at dette er blevet et Led af Loven.

Hvorledes man nu fra det, der kaldes Oppositionens Side, vil stille sig til denne Lov, er til en vis Grad ligegyldigt, eftersom Sagen er afgjort gennem Partiforholdene, og det kan være ret tvivlsomt, hvad der er det rigtigste overfor en Lov, som man delvis erkender har faaet et nogenlunde tilfredsstillende Indhold, og som man fra en anden Side set maa dømme som meget utilfredsstillende, om man skal lade være at stemme imod en saadan Lov, eller man skal lade sig tilfredsstille af de formentlige Fremskridt og stemme for den. Jeg vil derfor tage til Udgangspunkt her, hvad der i øvrigt er Landstingets Stilling, at hvad der er afgjort i Folketinget, er dermed afgjort, og jeg vil derfor under Henvisning til, hvorledes der er blevet stemt i Folketinget, tilraade mine Meningsfæller at stemme for Lovforslaget.

Indenrigsministeren (Kragh): De forskellige Ordføreres Udtalelser giver mig ikke Anledning til mange Bemærkninger. Jeg kan takke det ærede 8de Medlem for 5te Kreds (Johannes Jensen) og det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (J. Chr. Møller) for den Tilslutning, de har givet Lovforslaget, ligesom jeg naturligvis ogsaa glæder mig over, at det ærede 17de tingvalgte Medlem (H. Trier) tilsiger sit Partis Støtte til Lovforslagets Gennemførelse i dette høje Ting, ligesom Tilfældet var for det radikale Venstres Vedkommende i Folketinget.

Der kunde naturligvis være adskilligt at bemærke til det, som blev fremført af det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (C. F. Sørensen). Nu er Sagen imidlertid den, at det allerreste af det, som det ærede Medlem redegjorde for, i og for sig slet ikke kommer Sagen ved — det jeg kan se —, thi alle de ulykkelige Tilstande, som det ærede Medlem skildrede for det høje Ting, fandtes jo, før vi fik en Huslejelovgivning, og vil findes, ogsaa naar den ophører at eksistere, idet det er Tilstande, som er vel kendte i enhver Storby og sikkert uadskillelige fra mange af de Forhold, der udvikler sig i Storbyer. Hvilken Forbindelse disse Forhold har med Huslejelovgivningens Bestaaen eller Ophør, i hvil-